

PötZine

Nr 9
Oktober 2006

Kolofon

PötZine är ett väldigt oregelbundet utkommande fanzine av och med Staffan Vilcans.

Illustrationerna kommer från diverse olika källor. Omslaget är fotograferat av mig själv. Illustrationerna på sid två är clipart och medeltida illustration. På sid tre finns en sjöjungfu som också är medeltida. På sid fem finns en bild på en ZX81 från en USAisk patentansökan. På sid sex är det jag själv som ritat bilden baserat på ett foto från medeltidsveckan på Gotland. Fisken på sid åtta är medeltida. Trädgårdsrätten på sidan nio kommer jag faktiskt inte ihåg varifrån den kommer. Den är också gammal men inte så gammal.

Typsnittet i rubrikerna är Tuer's Cardboard och brödtexten är satt i Palatino Linotype.

Inledare

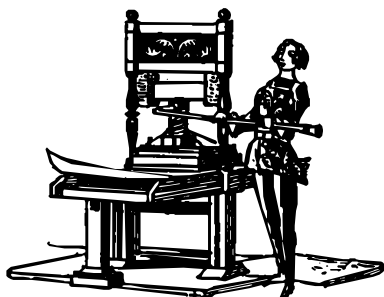

Åter igen drabbar PötZine fanzinesverige likt en flock gräshoppor. Nåväl, i detta nummer tänkte jag granska Buck Rogers, en klassisk science fiction-ikon som numera verkar vara helt bortglömd.

För kommentarer, uppmantran, klagomål, LoCs o.s.v. kan man nå mig via e-post till

liftarn@interface1.net och nästan alla gamla nummer av PötZine kan man hitta på hemsidan <http://pz.interface1.net>

Fanzines

I detta nummer kommer jag fortsätta mina arkeologiska utgrävningar i högen med gamla fanzines som jag inte hunnit recensera ännu.

Dessutom kommer jag naturligtvis försöka hinna med att även ta en titt på de nya fanzines som kommer in.

Cappricciosa #7 (9 s. A4, Andreas L Gustafsson) Beskriver sig själv som "ett fanzine med lite av varje i" och det kan man säga att det stämmer. Ante inleder med att berätta att han inte mindre än tre gånger blivit erbjuden att köpa högtalare från en skåpbil. Anledningen till att personen vill sälja högtalarna är att han säger att han fått ett par för många och kan sälja dom till ett bra pris. Ante undrar varför de ha så dålig koll att de ständigt skickar med för många högtalare. Naturligtvis är det här ett känt lurendrejeri. Högtalarna brukar inte vara stulna men i den mån det verkligen är högtalare och inte bara lådor så är dom långt ifrån av den kvalité som skojarerna säger. Naturligtvis får man varken kvitto eller ångervecka. Ett liknande trick är det med affärsmannen (vanligen säger han sig vara italienare som varit på en modemässa) som har för många skinnjackor med sig tillbaks och vill sälja dom billigt. Ibland låter dom en titta på en av jackorna, men jackan man får med sig om man går på det är naturligtvis i plast. Andra underligheter Ante råkat ut för är att han på en flygresa fick en våtservett med texten "TOMORROW MORNING I SEE YOU TO NIGTH". Skumma saker.

Sedan ger sig Ante in i debatten om amatör-författande som stundtals varit hetsig. En anledning han ser att publicera sina alster är att man då har möjlighet att få det man skrivit kommenterat och på så sätt bli bättre. fast i verkligheten blir det ju så att man ytterst sällan får några kommentarer och om man ändå skulle få det blir det något intetsägande som "Jo, den var väl bra.". Ante funderar också på reklam och försäljningsknep som att skriva "80% fettfri" istället för "20% fett". Fast han tog inte upp det värsta exemplet, nämligen en burk honung med texten "kolestorolfri".

Det är alltid roligt att läsa om saker man borde läsa, även om man naturligtvis nästan aldrig tar sig för att skaffa de böckerna som rekomenderas. Men Ante skriver i alla fall om den tecknade *2001 Nights* och sedan en massa om Michael Moorcock. fast Moorcock har jag faktiskt läst eftersom jag på en loppis köpte lite böcker till sommarstugan och då var det med en Elric-bok.

Nästa sektion är kul. Där beskriver Ante ett litterärt inspirerat experiment. Han läste nämligen i *Röde Orm* att "ölgrytan stod över elden" och beslutade sig

att prova det. fast jag tror nog att Pripps Blå och Falcon Export var fel val av öl. Man behöver nog något betydligt mörkare och kraftigare. Ta något rejält julöl eller varför inte svagdricka. Apropå det så kan du här få ett recept att prova

- 5 liter svagdricka
- 1 påse/burk kardemummakärnor
- 50 g jäst
- 2 bitar ingefära
- 5 råa, skalade potatisar i skivor
- 2.5 kg strösocker
- 2 påsar nejlikor
- 500 g russin

Mängdena kan halveras eller dubblas. Blanda alla ingredienserna och rör om, håll i en hink, täck med folie och låt stå i cirka tre veckor. Sila av och tappa på flaskor eller njut direkt. Prova att värma en sådan brygd istället för Piss Blå så får du nog ett bättre resultat.

Sedan följer en förklaring till varför han läser Robert E Howard och Jack Vance med speciell tonvikt på författarens stil. Intressant och det lockar också till läsning (och författande dessutom, men det aktar jag mig nog för).

Fanzinet avslutas av en beskrivning av känslan då man åker (buss t.ex.) och närmar sig en stad på natten. Man ser ljusen, först avlägset och sedan när man åker genom den med alla skyltar och ljus. Jag hade en ganska underlig upplevelse vid de stora strömavbrotten i Kista, Hjulsta, Tensta, Rinkeby, Akalla och delar av Bromsten. Då kom jag med bil och det var en klart märklig känsla att åka förbi alla husen och inte en lampa var tänk. Även gatubelysningen var död. Bara svart och så såg man silhuetterna av husen.

Folk och fans i landet Annien nr 2 (7 s. A4, Anna Åkesson) Fanzinet börjar med ett kul omslag med braskande rubriker sedan följer en

uppdatering om vad som har hänt i Annien med lite allmänt skvaller. Det blir aldrig för skvallrigt utan hålls på en rimlig och trevlig nivå. Åka hävdar sedan att Magnus Eriksson inte finns och argumenterar övertygande för sin tes. Sedan följer kongressrapporter från ConFuse 98 och Saltsjö-Con XV. Rapporterna är mer åt det personliga än det

sakliga hållet eller "en samling valdra fragment" som Åka uttrycker det och det är ju också ett sätt man kan skriva en kongressrapport på. Åka lyckades tydligen locka med sig neon Jerker Nyberg på kongressen och utnämnde honom till neomaskot. Det låter som en intressant idé som gott kan få efterföljare. Sedan ställs den brännande frågan om varför så få fans har körkort. Jag tror inte det är för att alla är ortodoxa miljövänner men ett körkort kostar ju en del pengar och det i kombination med den traditionella fanniska fattigdomen kan kanske ha med saken att göra. Eller så bor alla fans så väldigt centralt att de inte behöver vare sig körkort eller bil. Själv har jag både körkort och bil (tre stycken faktiskt) men så är jag ju nästan gaffierad också. En kul grej är att Åka skriver om alvarpriset och skriver "I sinom tid blir det min tur." och mycket riktigt fick Åka alvarn 2000. Bara två år efter fanzinet kom.

Fanzinet avslutas med en tämligen imponerande brevsplatt. Visserligen bara två brev men speciellt brevet från Rickard Beghorn var långt.

Folk och fans i landet Annien nr 4 (10 s. A4, Åka (Anna Davour)) Här har vi ett riktigt gammalt nummer av FofilA. Temat är vetenskapandet vilket borde vara ett intressant ämne. Åka inleder med information om tillståndet i Annien. Bland annat beskrivs Karin Kruses semlor som Björn tydligen intar med ostbågar i grädden! Åkas teori om att personer som gillar raketer och lapsang-té kan gilla dom stöddes inte av min sambo som gillar båda delarna. Däremot gillar hon inte ostbågar och idén att ha dom i semlorna verkade inte uppskattas. Åka vägrar tydligen att kalla sig "vetenskapsperson" eftersom det låter fånigt. Tja, vissa kan nog

tycka att det låter fånigt om Åka går runt och kallar sig "vetenskapsman" också. Varför inte använda termen "vetenskapare"? Den den termen kan man dessutom tolka som att en vetenskapare är en person som förutom att syssla med vetande också skapar vetenskap vilket ju låter trevligt.

I nästa del funderar Åka över vad SF betytt för hennes karriärval. Jag tror nog att det haft betydelse för mitt karriärval också. Som liten hade jag drömmar om att springa runt i en vit rock kring en stor dator med massa blinkande lampor. Jo, jag jobbar ju som programmerare men några vita rockar fanns knappt kvar när jag började med

programmering på det tidiga 80-talet och blinkande lamporna är ju numera helt försvunna. Vill man ha en dator med blinkande lampor nuförtiden får man ge sig in i den subkultur som kallas casemodding.

Sedan följer ett roligt kåseri av Davis Nettle med

Åkas egna funderingar insprängda. Man får t.ex. lära sig om roliga enheter som barn (10^{-28} m²) och skäggssekund 5×10^{-7} cm. Efter det följer ett kåseri om vetande och sanningar av Per Johan Råsmark. Han skriver att "Jag tar bilen till en bilverkstad och får

tillbaka den något senare. Bilen fungerar och jag är glad och nöjd. Om det är elektroniken eller det mekaniska som reparerats eller anden som blidkats på något vis är det för mig ointressant". Med en sådan inställning riskerar han att bli avlurad en massa pengar i onödan varje gång han lämnar in bilen på verkstaden. Att i alla fall bör man ha någorlunda hum om vad som kan vara felet och hur mycket jobb det är. Detta följs av att Andreas Gustafsson funderar kring vetenskaplighet. Intressant att läsa om är hur han studerade Machiavellis "Fursten" och det sammanhang den skrevs i. Senare rekommenderar han läsaren att ta fram "Candide" och njuta av satiren. Men då undrar man om satiren verkligen fungerar om man inte är insatt i vad det är som satiren handlar om. Blir det inte som med t.ex. "Gullivers resor" att satiren tappas bort och den får finna sig i att bli förvisad till barnunderhållning?

Nästa etapp är en populärvetenskaplig artikel om topologi av O-P Östlund. Leonhard Euler visade att det inte gick att lösa problemet med de sju broarna i nuvarande Kaliningrad även om vissa säger sig ha lyckats med det, men det kan möjligen bero på de många ölstugorna som fann i området på den tiden. Åka lyckas också med konststycket att få till en brevspalt. Hon noterar i den att brevet från Anders Bellis inte var skrivet på en skrivmaskin från 1920-talet utan på dator. Man tycker att han kunde ha ansträngt sig lita i alla fall.

Eller hur? Lite kan man väl kräva.

Nästa nummer ska tydligen handla om framtiden men det har jag ironiskt nog redan recenserat.

SFF-bulletin 114 (12 s. A4, Marcel Quarfood) Ojdå, här har man tydligen lekt med kopian. Omslaget är en fotokopierad hand och i fanzinet finns det fotokopior av bl.a. en gaffel, en termometer, cigarettfimpar, skalpellblad, gem, häftklamrar och

toalettpapper. Fanzinet inleds med en novell som i ärlighetens namn inte är något vidare. Den är dessutom satt i ett typsnitt i retrostil (typ matrissskrivare) som gör det hela jobbigt att läsa. På den positiva sidan får man säga att varje fanzine i den förra sändningen får sig en utförlig recension. Sedan följer något som eventuell är en novell. Nu får man förutom ett jobbigt typsnitt också dras med att texten är högerjusterad. Det blir svårläst. Fanzinet avslutas med lite seriöst innehåll, en liten sak om *The Broken Bubble* av Philip K Dick skriven på en uråldrigskrivmaskin. Klart retro. Tyvärr måste jag säga att detta var en av de absolut svagaste bullar jag läst på länge. Dessutom känns det som om en stor del av det utgörs av slöseri med papper och toner. Det var säkert kul att leka med kopian, men behöver det verkligen skickas ut till alla SFF-medlemmar?

SFF-bulletin 118 (23 s. A4, Anders Bellis) Bellis är ingen stor fan av avancerad layout och typografi. Indelningarna sker med nummer och texten löper från vänster till höger över hela sidan utan att avbrytas av några illustrationer. Men Bellis är i och för sig såpass duktig skribent att det inte behövs några sådana knep.

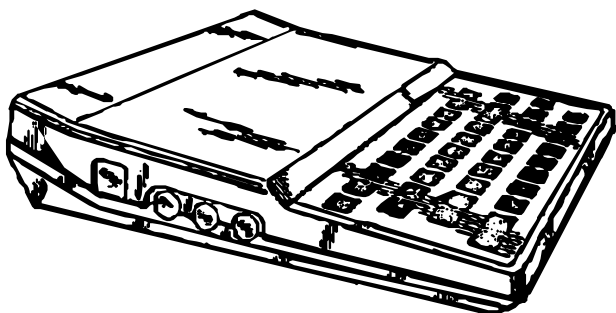
Bellis inleder med att skriva om barndomens somrar utifrån Ray Bradburys *Dandelion Wine*. Han frågar sig om läsaren minns völdoftan från nya gymnastikskor och hur man kunde springa och klättra i träd. Nä, det minns inte den här läsaren i alla fall. Sedan fortsätter Bellis med att ta upp boken (som senare också filmatiserades) *Picnic at Hanging Rock*. Tydligt tror Bellis att historien är baserad på en sann händelse, men den enda sanningen som någon lyckats hitta (och många har letat) är att det faktiskt finns en bersformation som heter Hanging Rock. Det är en vulkanisk formation vid Mt. Macedon i Victoria, Australien. Fallet är såluna inte alls speciellt väldokumenterat, faktiskt nämns inte något om det i tidningar från tiden eller någon annan stans än just i boken och filmen. Men av vad jag läst om dom så är både boken och filmen värda att spendera tid på.

Sedan hoppar Bellis raskt över till frågan om Gud och hur man definierar begreppet Gud. Han nämner problemet med att Gud sägs vara allvetande, allsmäktig och alltigenom god. Problemet med den definitionen är att den inte funkar. Om det skulle vara så skulle man inte ha teodicéproblemet. Viss ahävdar att det beror på människans synd och egna

vilja. Men då är ju inte Gud allsmäktig utan bara allvetande och alltigenom god. Teologen Gustaf Aulén föreslog precis den lösningen, att Gud inte är allsmäktig. En annan lösning är att Gud inte är alltigenom god utan gör lite vad som. En tredje lösning skulle vara att Gud inte är allvetande utan försöker göra sitt bästa. Däremot blir kombinationen av alla tre, allvetande, allsmäktig och alltigenom god, väldigt problematisk.

Sedan följer en skvallerspalt, lite förvånande eftersom Bellis förmodas ha gaffierat. Som skvallerspalt är den som dom är mest, en massa namn och händelser staplade på varandra. Ganska ointressant om inte en själv eller någon man känner nämns. Men jag gillade stycket om Steve Sem-Sandbergs tre debutromaner. Jag har faktiskt hans första debutroman i bokhyllan och har funderat på om man skulle försöka få den signerad vid lämpligt tillfälle. Förresten så har Bellis grovt fel i en sak. Om man måste stå ut med Ophra Winfrey så behöver man definitivt fler fester och halloween är ett trevligt festtillfälle i den annars så festhelgsfria hösten.

Sedan skriver Bellis om homosexuella personer och att han tycker att fjollor är lite väl fjolliga ibland. Det är ju inget speciellt med det. Jag minns då en bekant kom ut som homosexuell och då la sig till med en extremt fjollig personlighet som han inte hade haft tidigare och dessutom inte passade speciellt bra ihop med hans stil i övrigt. Dessutom tyckte alla att det var det väldigt irriterande, speciellt mina lesbiska polare blev väldigt irriterade på honom. Efter den inledningen drämmer Bellis till med att han lutar åt att homosexuella inte ska få adoptera. Efter mycket om och men kommer han fram till anledningen att han tycker så, nämligen att homosexuella enligt honom saknar sinne för proportioner! Sedan ger han sig in i debatten om skillnader mellan män och kvinnor (däremot verkar han inte alls fråga sig om skillnaderna beror på arv eller miljö utan utgår från att det är medfött). Slutsatsen han sent omsider kommer fram till är att uppväxande barn behöver både manliga och kvinnliga förebilder. Men nu

missar han poängen. I så fall borde han också i rimlighetens namn också tycka att ensamstående personer (oavsett sexuell läggning) inte ska få adoptera. Det får dom nämligen idag. Det betyder att redan idag kan ensamstående homosexuella (och heterosexuella) adoptera barn. Vad det är fråga om är om homosexuella som lever i ett parförhållande ska få adoptera. Sedan antyder Bellis också att men nog egentligen inte ska adoptera barn med annan hudfärg eftersom de också kan lida av det. Däremot antar jag att det är en miss i arbetet och att han faktiskt inte menar att även kulturen sitter i generna.

Poe brukar tydligen anges som detektivberättelsens fader men Bellis hävdar att det är Sofokles med *Kung Oidipus*. Visserligen har den liksom *Hamlet* drag av detektivberättelse men dels är det inte det som är det centrala i historien och dels fick den såvitt jag vet inga efterföljare i genren.

Bellis har tydligen läst gamla nummer (1957 och 1958) av *Imagination Science Fiction* och hittat några svenskar som letade brevvänner. Det underliga, som han tycker, är att namnen är obekanta. Bertil Arvidsson, Beter Byström, Per-Åke Lindgren och det underligaste av allt en femmefan som sägs heta Reika Dalmuldes. Ingen av dom verkar ha satt några spår i svensk fandom, men det är kanske inte så underligt. Även på den tiden var det nog lätt att vara osynlig. Bellis funderar också på namnet. Reika kan vara ett typsättningsfel för Erika. Dalmuldes låter som det skulle kunna vara ett baltiskt namn men när jag googlar hittar jag ingenting och ingenting i telefonkatalogen heller. Möjligtvis kan även det vara fel och det ska vara Dalmulder (nerdelänskt namn?). Jag hittar ingen Erika Dalmulder när jag googlar och det finns ingen Dalmulder i telefonkatalogen heller men det behöver inte betyda någonting. Bellis passar också på att klaga på bristen på femmefans som gillar rock 'n roll. Men sådana finns det väl en del av? De har väl inte direkt minskat i antal heller?

Detta är följt av en hyllning till den avlidne Leif "Smoke Rings" Andersson. Hans röst var verkligen speciell men berodde faktiskt inte på konsumtion av varken cigaretter eller whisky utan på en halssjukdom i barndomen. Han är naturligtvis mest känd för radioprogrammet *Smoke Rings* som faktiskt har rekord i flesta avsnitt av ett radioprogram. Med liten marginal slog man *Barnens brevlåda*. Men visst var han också programledare för ett ganska kortlivat TV-program också?

Bellis instämmer faktiskt i att varje nummer av SFF-bullentinen *ska* innehålla recensioner av fanzinen i förra sändningen. Och det gör han. Genomgående (med ett uppenbart undantag för *Fortsätt (gör min dag)*) långa beskrivningar med hans egna tankar kring dom. Heder åt honom!

Utan titel (22 s. A4, Line Gisnås) Utan titel är en samling med texter, ett slags tack och adjö till svensk fandom innan Line flyttade till Italien. En del av texterna är på norska, en del på svenska och några mitemellan. Hän berättar bland annat om hur man automatiskt får charmpoäng om man pratar norska. Att accenten automatiskt gör att man låter trevlig. Det är ju något som är ett stort problem för norska dödsmetallare. Bland texterna ingår också en saga som felaktigt fått titeln *Liten saga*. Den är i mitt tycke alltför lång och inte alls liten. Då gillade jag *Project Rebuilding Line* bättre. En berättelse som ger ett starkt intryck.

SFF-bulletin 120 (17 s. A4, Jonas Ahlberg) Redaktören för denna bulle går ut hårt genom att förklara sig vara "ett fanzine med attityd" redan på omslaget. Ganska snart förklarar sig redaktören vara en nästan gafierad fringefan och ha en väldigt låg fanac. Han förklarar detta med "vilja men inte kunna" vilket är något jag känner väl igen. Jag gör visserligen ändå så helt lika är vi inte på den punkten. Sedan han skrev fanzinet har tydligen hans fanac minskat ännu mer för hans fanzine WYZUWYG finns inte längre kvar på webben. Man kan undrar hur han fick uppdraget att fixa en bulle. Inte ens jag har så låg fanac och ingen har frågat mig om jag vill bli bullred trots att jag varit med i SFF ett bra tag nu och jag har gjort fanzines sedan 1980-talet. fast jag har ett problem med att jag är så anonym att jag försvinner. Är jag i ett rum märker ingen mig och även automatiska dörrar har problem. Dessutom har jag en tendens att bli försenad så om jag skulle bli bullred skulle nog bullen riskera bli försenad.

Jonas Ahlberg gör sedan en jämförelse mellan filosofer, sf-fans och fotbollshuliganer. Han drar några, som jag tycker, högst tveksamma slutsatser av den jämförelsen. Sedan följer recensioner av gamla nummer av SFF-bullentinen. Han går ganska hårt åt dom. Bland annat kritiseras nummer 101 och kallas "Den utan överdrift sämsta Bulle jag läst.". Däremot skjuter han sig själv i foten då han kritiserar fanzinet för att ha "en massa bilder ur gamla

tidningar" eftersom han själv har en massa irrelevanta bilder.

Sedan kommer några goda råd till en bullred och han följer direkt upp med att följa ett av sina råd genom att recensera förra SFF-sändningen och det med besked även framstegsrapporten för ConFuse 2000 och röstsedlarna för SFF-pollen och Alvarn blir recenserade.

En avdelning är kallad "Brevspalt" men den var mest förvirrande. Det enda den innehöll var tre rader text av Linnéa Anglemark.

Eftersom jag är lite av en typsnittnörd gillar jag den avslutande kommentaren om att fanzinet var gjort i

PageMaker 6.5 och att rubrikerna var satta i OCR A Extended och Times New Roman (vad trist!) för brödtexten. Om någon är intresserad görs detta nummer av PötZine i OpenOffice.org 2.0 och rubrikerna är satta i Tuer's Cardboard och brödtexten i Palatino Linotype.

SFF-bulletin 123 (26 s. A4, Per Bergstedth (red)) Här märks det att fanzinemakaren lagt ner en del jobb i att skapa denna bulle. Den är sadelhäftad, har färgat papper och den är snyggt layoutad. Kanske är det lite för många olika typsnitt, men jag vet att det är lätt att bli överentusiastisk och hellre det än att enbart använda Times New Roman. Fanzinet inleds med att redaktören sitter och småpratar, bl.a. om genmanipulerat utsäde som är konstruerat för att tåla bekämpningsmedlet Round-up som naturligtvis samma bolag också säljer. Sedan är det naturligtvis sterilt så att man inte kan spara av skörden för att använda som utsäde nästa år. Skulle det inte vara så skulle i och för sig bönderna kunna åtalas för upphovsrättsbrott eftersom de gjort illegala kopior av utsädet. Sedan skriver han också om det irrationella hatet mot Staffan Westerberg. Kanske beror det på att vissa inte gillade och att det faktiskt är ett av de barnprogram man kommer ihåg. Ska man nämna något barnprogram som jag kommer ihåg som riktigt dåligt så var det sådana saker som *Kalle i Vrångelbäcken*. Svartvita stillbilder och

speakeröst och ändå tittade man för det fanns inget annat att välja på.

Sedan kommer Mattias Ekstam och gör en analys över hur NASA, och specifikt Kennedy Space Center, använt sig av science fiction för att presentera sin verksamhet.

Per Bergstedth skriver en rapport från NasaCon 2000. Bra och balanserat, inte för torrt men inte heller för förvirrande. Det är en svår avvägning men han lyckas. En sak jag undrar över är att han skriver om att Brian Stableford ansåg att genteknologer borde använda kackerlackor på grund av deras höga reproduktionshastighet och relativt enkla neurofysiologi. Insekter som t.ex. bababflugor är ju en klassiker men problemet med kackerlackor är dels att dom inte luktar så roligt och dels att dom tydligen muterar väldigt fort vilket naturligtvis är ett problem om man ska syssla med genteknologi. Paneldebatten med titeln *Ledarskap i framtiden* där man diskuterade saker som hur effektiv chef Darth Vader skulle vara i verkligheten lät intressant men var det tydligen inte enligt PB. Att kongressen tack vara att den hölls i konferenslokaler dessutom hade dignande fruktkorgar låter väldigt trevligt. Jag undrar hur fort dom tömdes. PB fortsätter sedan på samma tema med en intervju med Wold von Witting. intervjun börjar som en uppföljning efter NasaCon men flyter raskt ut i generell diskussion om SF och fandom. Jag lägger också märke till att Wolf skickligt undviker att svara på frågan om vad ett bra fanzine är.

Ahrvid Engholm bidrar med *Jorden runt på 80 millisekunder* som är en typisk engholmsk pastich. Rätt OK.

Sedan följer Nicklas Andersson med ett litet stycke med titeln *Midnattsmörker*. Titeln kanske är vald med tanke på när det skrevs för det är mest en liten fundering om fanzines nu och då. Stämningen är lite som då man sitter uppe i natten, allt är tyst och man låter tankarna vandra.

Sedan kommer en till engholmsnovell, denna gång på engelska. Rätt så kul, men idén håller inte riktigt hela novellens längd.

Per Bergstedth recenserar fanzinen i förra sändningen. Bra!

Bullen avslutas med en engholmsk folksång baserad på *När vi gräver guld i USA*. Ganska kul. Det skulle vara intressant att höra den framföras någon gång.

SFF-bulletin 130 (52 s. A4, Anders Bellis) En riktig tegelsten till bulle och med på köpet får man två omslag (ett först och ett mellan sid 16 och 17) samt protokoll från SFFs årsmöte, bokslutet för 2001 och (som vanligt) medlemslistan. Det märks när man får en bulle skriven av Bellis. Det är inga typografiska och/eller layoutmässiga finesser. Inte ens en rak högermarginal eller indrag på första raden. Texten matas på i rak ordning och de enda rubrikerna som finns är löpnummer. Förutom lite inledning startas numret med en del som faktiskt fått en titel; "Akrostikon - en slags rapport" och det är onekligen det. Bellis hamnar i svår chock då han nås av beskedet att det inte skulle bli någon kongressbar. Kongressbarer är ju alltid trevliga. Det blir ett ställe där man kan träffas lite informellt mellan (eller oftare under) programpunkter. Nu dricker jag inte lika mycket öl som jag gjorde förut även om jag börjat skärpa mig på sista tiden. Däremot att destillera den stackars ölen till whiskey begriper jag mig inte på. Senare beskriver Bellis ett problem som jag delvis känner igen. Man träffar en person man känner igen och säger "Länge sen sist. Hur är läget?". Sedan får man veta att man varit ute och festat hela natten innan. Riktigt så illa är det inte i mitt fall men om man skulle hamna i den situationen så har man den uppenbara ursäkten klar. Man var ju och festade hela kvällen innan...

En intressant sak var tydligen att de hamnade på en turkisk-grekisk restaurang. Något som enligt Bellis ska vara lika sannolikt som en rund fyrkant. Jag ser inte riktigt problemet. Som exempel kan jag ju ta Babbe som även efter kriget startat fortsatte vara en jugoslavisk restaurang. Sedan har jag också besökt en sovjetisk restaurang i Lettland. Ja, restaurangen var ju inte sovjetisk eller i sovjetisk stil (möjligen var det ryssar som drev den) men man körde med mat från hela gamla Sovjetunionen och dessutom kinesisk och japansk mat. Sett i det perspektivet är nog en turkisk-grekisk restaurang knappast något underligt varken politiskt eller kulinariskt.

Bellis är väldigt personlig i sin kongressrapport, bl.a. får man veta att han trots sin klädstil inte gillar country & western. Att man inte gillar dansbandsmusik kan jag förstå men varför just samba och salsa? Det finns ju inte speciellt mycket av det att inte tycka om. Ok, att man kanske inte gillar smörsoul, techno eller latinpop som spelas till leda på varenda radiostation, men samba och salsa? Det är ungefär som att tycka illa om klezmer. Det är

något som man inte behöver bli utsatt för utan att man valt det själv.

I något slags litteraturspalt skriver Bellis om att han tycker det är underligt att pojkarna i Ray Bradburys "The Halloween Tree" tycker att firandet av de dödas dag i nutida Mexico är mer fascinerande än något de sett under en avancerad tidsresa. Såpass underligt är det kanske inte. En f.d. jobbkompis klagade över att hans dotter var mer intresserad av stenarna på marken än girafferna när de var på Kolmårdens djurpark. Det är ju också möjligt att upplevelserna under tidsresan blir för abstrakta och för överväldigande för att sinnet ska kunna ta det på allvar. Eller så är det helt enkelt så att Bradbury inte är någon vidare författare. Sedan kan man ju jämföra det med nyheten att en komet kommer att förstöra Jorden om ett antal år. Den nyheten hamnade ju inte ens på förstasidan. Visserligen är den än så länge långt bort och den kommer antagligen att missa även om det kan bli nära men det var ju knappast en nyheter som väckte större uppmärksamhet trots filmer som *Armageddon* och *Deep Impact*.

Stycket om 2001 (filmen altså) var kul. Jag gillade speciellt beskrivningen av den tidiga HAL som då tydligen hette Socrates och var en robot utrustad med nödvändiga verktyg som korkskruv och kapsylöppnare. Fast det är väl lite fel att säga att användandet av föremål som redskap är mänsklighetens absolut viktigaste steg. Det finns ju flera djur som använder redskap och chimpanser både tillverkar och använder redskap. Vad som däremot skiljer oss från de övriga djuren är att människor använder redskap för att tillverka andra redskap.

Sedan är det ju det där med Orson Wells klassiska radiosändning av *Världarnas krig*. "Alla" vet ju att det utbröt panik, fast det verkar faktiskt som om rapporteringen om paniken var väldigt överdriven. De som verkligen fick panik väntade inte tills del två av sändningen och många som fick panik hade faktiskt inte hört radiosändningen alls utan blev kontaktade av oroliga grannar.

Sedan kommer JHH med en del synpunkter om SF. Bellis skriver sina kommentarer med några kolon framför, en väldigt jobbig metod för läsaren. Debatten är om varför det ges ut så lite SF i Sverige och om det är ett problem. JHH hävdar att man kan nöja sig med att läsa SF och strunta i att försöka övertyga andra att läsa det. Fast då minskar ju utrymmet (d.v.s. den tilltänkta marknaden) för SF-

böcker utgivna i Sverige vilket leder till att färre böcker ges ut, vilket i sin tur leder till färre läsare. De inbitna SF-läsarna kommer naturligtvis att fortsätta läsa SF, men då får de göra det på engelska (eller annat språk) istället. Personligen tycker jag att "psykologisk och socialrealistisk samtidslitteratur" både låter och *är* tråkigt. Eller rättare sagt så är den oftast tråkig och man vet inte om den är tråkig eller inte förrens efteråt och då är det försent. Då tar man hellre och läser något som man åtminstone vet kan underhålla en. Sedan klipps debatten av och ska fortsätta i bulle #133. Irriterande.

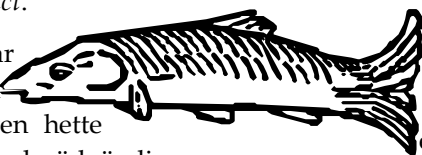
Sedan följer lite fanhistorik om Club Cosmos. Sådant är ju alltid trevligt och jag gillar beskrivningen av biblioteken. Jag växte upp i en liten håla med ett väldigt litet bibliotek och där fick man också jaga mycket för att hitta någon science fiction.

Den ytterst delvisa listan med "absolut fantastiska kvinnor" som följer ger jag däremot inte mycket för. Dels är den alltför avkapad (bara nummer 62 till 75) och dels får man inte veta något om varför de är med på listan och om de är listade i någon speciell ordning.

Fanzinerecensionerna (ett måste i en bulle) är däremot bättre. De är långa och betydligt bättre skrivna än mina.

Sedan följer den tämligen roliga berättelsen om när Bellis satte in en fejkad kontaktannonser och de svar "hon" fick. Tyvärr återges alla svar i sin helhet vilket blir lite väl långgrandigt. Hårdare redigering hade säkert hjälpt för som det är nu breder det hela ut sig över 17 sidor vilket är lite väl mycket.

Sedan (innan bokslut och medlemslista) avslutas det egentliga fanzinet med att ta upp olika läsareaktioner på Bulle #127. Bellis lovar att det alltid finns en poäng i det han skriver. Det kan man ibland undra över men det kanske bara är så att poängen inte är något vidare. Att ange vem som säger med att sätta kolon framför känns väldigt underligt och hjälper inte så mycket med att förstå vem det är som säger vad. Sedan tas ämnet rökning (naturligtvis) upp. Här handlar det om rökningen (eller bristen på rökning) på Fantastika. Min personliga åsikt är att nikotinsterna får faktiskt anpassa sig lite till de som inte gillar den giftiga röken och använda de anvisade ytorna. Man kan ju se det som en "harm reduktion" metod i stil med sprutbyte för de som brukar andra substanser. Frågan om friplåter är tydligen något som också upprör Bellis. Det där är ju en knepig fråga eftersom

man får avväga hur många friplåtar som är rimligt för att ekonomin ska gå ihop. På den tid jag hände runt på musikställen och kände folk som spelade i band var det oftast bara bandet som fick komma in gratis.

SFF-bulletin 135 (44 s. A4, Molle & Roger Sjölander (red)) Detta är en rejäl bulle. Tjock och välmatad. Grafiskt snygg också. De båda redaktörerna har t.o.m. redigerat medlemslistan längst bak så den går i samma stil som resten av fanzinet. Utspritt i hela fanzinet kommer Molle med utdrag ur *Communis Elektronis* med ett väldigt blandat innehåll. Bland annat skriver Molle om musiken man minns från tonåren och den klivna upplevelse man får av att lyssna på den idag. Att låtarna i ens vuxna(re) öron låter fasansfull, pompös, pretentiös, omogen, fantasilös, trist och larvig. Jag vet inte om det är jag som är omogen eller om Molle lyssnade på band och artister som hade ett klart bäst-före-datum men i alla fall vissa skivor lyssnar jag nu på med lika stor behållning som när jag skaffade dom. I en annan del skriver han om traditionen att dricka champagne på kyrkogårdar. Vad är det med fans och kyrkogårdar egentligen? Tydligt är det inte något som är isolerat till Upsala. Molle lider också, liksom jag själv, av handikappet att man inte lärde sig meka med motorer i mopedåldern. Det är i och för sig något som jag är på väg att komma över. Nu har jag i alla en ganska solid teoretisk kunskap. Jag vet t.ex. vad "plana toppen" är för något och varför man gör det.

YuSie Rundkvist Chou inleder med sina hägkomster om hur det var att flytta från Kina till Sverige. Välskrivet och intressant att få ett annorlunda perspektiv på livet i Sverige.

Jonas Ahlberg skriver om hur man för över vinylskivor till CD. Hans metod är tydligen att sälja vinylskivorna och istället köpa samma skiva på CD. Det är tydligen relativt enkelt om man lyssnar på mainstreammusik även om debutalbum tydligen är svårare. Jag tror t.ex. att de singlar med Räserbajs jag har inte går att få tag i på CD.

Molle & Roger recenserar också fanzinen i den förra SFF-sändningen något som är ett nödvändigt inslag i en bulle. Greppet är intressant eftersom det görs i form av en dialog.

Sedan skriver Therese Wikström om Tiptree-priset. Att LeGuin, som jag inte gillar alls, har fått priset flest gånger låter oroväckande och enligt Therese har tydligen flera dåliga böcker fått priset. Möjligen är

urvalet möjliga pristagare för litet för att kraven på kvalitet hos möjliga pristagare tvingas sättas alltför lågt.

Martin Rundkvist skriver om arkeologi och angränsande områden. Tydligt tycker han, underligt nog, att kunskap om det avlägsna förflutna inte är speciellt användbart. Det finns ett talesätt som säger att om man inte känner till det förflutna är man dömd att upprepa det. Ett problem med arkeologi i Sverige är att utgrävningar inte sker där man vill utan där det ska byggas något så man måste hitta på frågor man vill ha svar på som passar just den fornlämningen. Men vad händer om man inte har någon inspiration och inte kommer på några frågor? Ska man stå där med sin spade och pensel och fundera (medan byggarna står och hoppar av ilska)? I en separat del skriver han dessutom om hur världen skulle se ut om arkeologerna fick bestämma. Tydligt skulle hela mänskligheten bo på Surtsey där det garanterat inte finns några fornlämningar att förstöra. Problemet med det är att då blir biologerna och zoologerna ledsna för de studerar Surtsey för att se vilka växter och djur som kommer dit, hur snabbt och i vilken ordning. Sedan finns ju problemet att ön håller på att eroderas bort. Numera är den bara 1.4 km² vilket kan bli lite trångt.

Johan Anglemark skriver om fanniskt boende. Han föreslår att man istället för att bygga ett hotell helt enkelt köpa ett lämpligt hotell eller herrgård. Han tippar på att fem miljoner borde räcka. Annars var det en jag känner som tänkte gå ihop några stycken och köpa ett f.d. pensionat, numera f.d. handikappboende ute i Österåker. Det skulle då kosta en mille och de hade tydligen kunnat skaffa ett räntefritt JAK-lån men av någon anledning gick det i stöpet. Österåker är ju ändå ganska centralt, det ligger längs Roslagsbanan en bit norr om Stockholm. Jag har varit på kongresser som har legat avigare till (t.ex. i Fisksätra). Om man är villig att hamna lite längre bort så såg jag nyligen ett hus med fem lägenheter i Lindesberg till salu för 400 000. Kanske inte lämpligt som kongresshotel men som slanshack skulle det kanske vara intressant. Jag upprepar Anglemarks fråga. Vad väntar vi på?

Brita Planck berättar om en undertextares vedermödor. Intressant och tankeväckande. Björn Carlsson bidrar med något slags novell. Ehh... Ja. Och JHH skriver om "internet killed the

fanzine" och att fördelen är att man nu har en chans att få sin samling komplett.

Molle & Roger skriver sedan om hur man får jobba för att kunna donera en fanzinesamling till Kungliga biblioteket. Det har tydligen krävts många turer och det verkar inte vara klart ännu. En liten detalj är att författarna noterar att det ibland kan bli odrägligt att ha en översättare i bekantskapskretsen. Jodå, det har faktiskt jag märkt, fast det är knappast odrägligt och det är mest min sambo som drabbas. Hon är nämligen utbildad trädgårdsmästare och det blir alltså till henne som översättaren ringer för att få tag i de svenska namnen på olika växter. Ibland är det ganska knepiga saker som t.ex. växter som saknar svenskt namn eller en fantasybok som blandade riktiga och påhittade växter.

Molle skriver sedan ett stycke om sitt pianospelande och övergången från Chopin till hårdrock i sin musiksmak. Ett steg som nog är aningen längre än från Bach till hårdrock och tillbaka som nog är vanligare. Kul skrivet. Maria Forsström fortsätter musiktemat med att berätta om hur det gick till att plugga i St Petersburg. Kan ses som ett resereportage men går mer på djupet. Bra.

Sist men inte minst avslutar Martin Rundkvist med en kul artikel om hur man blir vän med framtidens arkeologer. Han konstaterar att det krävs sociala orättvisor för att alstra intressant arkeologi. Det krävs härskare som bygger stora palats, mausoleer, pyramider o.s.v. något som inte går för sig i Sverige där en politiker inte ens kan köpa choklad för offentliga medel utan att det blir folkstorm. Jag tror inte helt på den teorin. Politiker kan visst bygga gigantiska monument över sig själva, men de behöver vara lite mer maskerade. Ta bara exempel som Öresundsbron, Ölandsbron och andra stora byggprojekt. Annars kan man ju också bli känd genom att riva ner som t.ex. Herostratos som brände ner Artemistemplet i Efesos eller Hjalmar Mehr som rev Stockholms innerstad. Sedan har vi ju artificiella tidskapslar. Något som Martin Rundkvist också berör indirekt. Man lägger lite prylar, dokumentation och sånt i en behållare och placerar den på lämpligt ställe. Exempel på olämpliga ställen är i en husvägg där man inte dokumenterat var den ligger eller att gräva ner den i en gräsmatta som ska bli en parkeringsplats. Om man isolerar om huset är utrymmet mellan golven ett bra ställe. Annars finns ju alltid möjligheten att göra saker i oförgängliga material som ädelmetaller, sten, glas och keramik.

Framtida arkeologer kan kanske få reda på mycket genom alla gravstenar. Sedan finns de ju nutida runristare, fast det kan nog också bli förvirrande då det kan vara svårt att avgöra hur gammal en ristad sten är.

Sammanfattningsvis kan jag säga att det var en tjock och läsvärd bulle.

SFF-bulletin 150 (13 s. A4, Hans Persson) Ett jubileumsnummer men någon form av jubel blir det inte eftersom Hans Persson inte anser sig ha koll. Nåja, det kan man väl leva med men att bullen dessutom inte innehåller några recensioner av förra sändningen är ren skandal. En stor del av texterna kommer är dessutom redan publicerade sedan tidigare eftersom de kommer från hans blog (som i weblog, inte dryck). En rejäl knäpp på näsan för de som anser att text på papper på något magiskt sätt skulle vara bättre än elektronisk.

HP börjar med att skriva om olika spel han spelat. Bland annat skriver han att det första rollspel han spelade naturligtvis var AD&D. Varför naturligtvis? I de tidiga 1980-talet var det svenska *Drakar & Demoner* väldigt populärt. Det använde dessutom ett mycket trevligare, enklare, mer spelbart och mer realistiskt spelsystem än AD&D. Som gammal rollspelare känner man också igen kommentaren om att hur man senare funderar på hur personer i omgivningen på tåg och bussar uppfattat en då man diskuterat vad man gjort eller ska göra i rollspelet. En jag känner berättade om ett sådant tillfälle. De hade spelat ett postapokalyptiskt rollspel som utspelade sig i Stockholm så han berättade hur han hade gått in i Gamla Stan. Där hade de träffat ett gäng som ville råna dom och det blev slagsmål och några dog. Sedan gick de vidare... Eftersom man berättar i jag-form kan ni förstå hur omgivningen reagerade.

Vidare skriver HP om hur han spelade *Magic: the Gathering*. Det är ett spel jag ser den ekonomiska poängen att publicera eftersom folk köper på sig en massa kort för att kunna få en bra lek men jag ser inte riktigt charmen med att spela det och ändå har jag varit med och utvecklat ett slags hybrid av samlarkortspel, onlinerollspel och strategi (*Spirits* för Nokia N-Gage). Sedan räknar HP upp en massa andra spel av mer eller mindre traditionell bordsspelstyp. Flera av dom låter riktigt kul och jag kan nog tänka mig att prova flera av dom om tillfälle ges. Annars så kan jag nämna ett spel som han inte nämner som jag spelat några gånger. *Bondespelet* är

ett spel man ska driva ett jord- och skogsbruk. Man får ta strategiska beslut om man ska försäkra skogen eller inte och när man ska skörda. Om man väntar med att skörda har man möjlighet att få en större skörd och tjäna mer pengar, men samtidigt riskerar man att hela skörden fryser bort.

Nästa stora block i fanzinet handlar om upphovsrätt och debatten kring det som rasat den senare tiden. Ett intressant fall med upphovsrätt som inte nämns i fanzinet är *Trolltyg i Tomteskogen* som visades några gånger och var väldigt populär (en hel generation känner nog igen repliker som "Var e Fjant?" och "Mamma, jag har mejat ner en hel tomtearmé"). Men nu kan ingen visa den eftersom företaget som äger rättigheterna till filmen gått i konkurs och ingen vet vem som egentligen äger rättigheterna numera. Sedan skriver HP en del om att ladda ner TV-serier eller använda en hårddiskvideo och att man då lätt kan slippa reklamen. Problemet fanns ju i och för sig redan med de gamla VHS-bandarna då det kallades "zipping" när man spelade in TV-serien och sedan lätt kunde spola förbi reklamen (vissa TV-kanaler sände dessutom tydligen ut en kod för att säga när det var reklam och den koden kunde vissa bandare känna igen och pausa inspelningen under reklamen till reklamköparnas förtret). Så problemet är inte nytt men det är svårt att komma runt. Till viss del har det lösts genom att man använder sig mer av produktplacering. I program som *Ophra*, *Extreme Home Makover* och *Fab 5* är det uppenbart men i dramaserier och -filmer blir det svårare. Om det utspelar sig i nutid eller däromkring kan man ganska lätt se till att personerna har ett visst märke på kläderna, äter på ett visst ställe, dricker ett visst märke o.s.v. men i ett kostymdrama som utspelar sig på 1700-talet kanske det är svårt att motivera att en person dricker en Coca-Cola. Vad de gäller skivbolagen så har de andra problem. Att sälja musik via internet har gått sisådär (förutom till mobiltelefoner där det verkar gå bättre) möjligen på grund av höga priser, få låtar, dålig service, krångliga betalningsalternativ och begränsande filformat. Några som verkar ha lyckats hitta vad folk vill ha däremot är AllOfMP3.com. De erbjuder nerladdningar av mängder av musik och man betalar beroende på filstorlek. Om man t.ex. vill ha hela *The Best of Uriah Heep* så kostar albumet 1.28 USD om man väljer MP3 med 192 Kbps. Man kan själv välja om man vill ha hela albumet eller bara några av låtarna. Man får också välja filformat (MP3, WMA,

Ogg Vorbis, MusePack - MPC eller MPEG-4 AAC) och bitrate. Tydligen är tjänsten helt laglig (även om vissa är väldigt upprörda över den) eftersom sajten är registrerad som en radiostation och betalar till Russian Multimedia and Internet Society (ROMS) och Rightholders Federation for Collective Copyright Management of Works Used Interactively (FAIR). Betalning kan ske via kredit/kontokort, olika betaltjänster och även via mobiltelefon.

I nästa sektion skriver HP om hur bra det är med bloggar, webbsidor och andra internetjänster eftersom det gör att framtida generationer kan ta del av hur man tänkte och levde. Fast jag tycker att han missar att väldigt lite av sådant kommer faktiskt att sparas till eftervärlden. Bloggar försvinner, hemsidor ändras, flyttas och läggs ner. Till skillnad från det som lagras på papper är själva mediet väldigt flyktigt.

Som sammanfattning kan man säga att även om fanzinet innehöll en del intressanta saker så känns det som om det består av saker som lite snabbt slängdes ihop precis innan deadline. Texterna är från hans blogg, inga recensioner av förra sändningen, trist typografi och layout och inga illos.

Sommar och kyrkogårdar (12 s. A4, Åka) Detta fanzine presenterar sig som "Ännu en skapelse av Anna Åkesson" och det är det också. Kyrkogårdar fortsätter tydligen att fascinera och inspirera fans. Åka har tydligen det gemensamt med mig att hon jobbat på en kyrkogård. Där har hon tydligen haft tid att fundera på lite av varje, som t.ex. vad det är för slags person som stjälar blommor på en kyrkogård. Jag vet inte. Kanske beror det på fylla. Eller så är det ateister. Kanske är det fulla ateister. Eller så är det sataniska dödsmetallare som vill ha begoniorna till sin balkonglåda. Sedan har Åka problem med att hon blir överfallen av minnen från tillfällena då hon gjort bort sig. Lennart Uhlin berättade om ett liknande problem i SFF-bulletin 111. Att inte veta hur man betar sig i sociala sammanhang verkar också vara en åkomma som drabbar sf-fans. Sedan funderar Åka lite om varför mycket färre tjejer än killar ägnar sig åt naturvetenskap och teknik och kommer fram till att det är en kombination av gruppsyck och samhällets förväntningar. När jag pluggade teknisk linje hade skolan kommit fram till att det måste vara minst sju tjejer i en T-klass vilket föranledde att det istället gick tretton tjejer i den ena klassen och ingen i den andra. Gissa vilken jag hamnade i.

Fanzinet innehåller också en liten novell som tämligen träffsäkert fångar känslan av sista natten på en festival. Handlingen är förlagd till Hultsfred 1999 men intrycken är tydligen insamlade från flera festivaler.

Sedan följer lite tankar som Åka fick på kyrkogården. Det är tankar om döden och rädslan för att orsaka andra sorg om man skulle dö. Frågan om man blir tillräckligt trött på att bara leva dyker också upp. Tiden är ständigt ett problem. Man hinner inte med allt man vill göra och jag tror inte jag skulle vilja stanna upp, det kommer hela tiden nya saker man vill göra. Åka undrar också om det verkligen ska vara så att ett jobb är ett hinder för livet. Jo, så kan man ju se det. Eller så kan man se det som att jobbet är livet. Nu är jag kanske en typisk 70-talist, men nog skulle jag föredra ett intressant jobb framför ett välbetalt jobb. Jag har inte utbildat mig för att ha tråkigt. Det där är något som alltid besvärat mig på lönesamtal och nu senare när jag söker jobb och går på intervjuer. "Hur mycket vill du ha betalt?" Hur ska jag veta det? Får jag så jag klarar mig och jobbet är kul så är jag nöjd med det. Har man inte kul på jobbet är det ju en annan sak. Då får man se till att få tillräckligt bra betalt så man kan ha desto roligare på fritiden. Åka vill som så många andra jobba med något som är ett personligt intresse och byta jobb lite då och då för att inte bli förvandlad till en zombie (eventuellt en tv-tittande zombie som äter currychips).

Sedan kommer Åka med ett inlägg i debatten om amatörnoveller. Hon hävdar att fandom rätt mycket handlar om vänskap eller åtminstone kompisskap. Jag vet inte riktigt det. Fandom handlar också delvis om fejder och fiendskap. Åka vill gärna att folk publicerar åtminstone det som de är riktigt nöjda med men säger samtidigt att det är tråkigt att läsa "taffliga historier av okända människor". Så man måste skaffa en massa vänner för att kunna stå ut med att läsa deras noveller? Självt är jag för trist och vanlig för att ha något att säga, speciellt i form av en novell. Jag är inte som Åka eller Rickard Beghorn som kan skriva en underhållande berättelse om vad som helst. De händer inte så mycket saker i mitt liv. Som t.ex. den gången jag var ute och halsade Rigas Balzam tillsammans med några letter i Liepaja och de tyckte vi skulle göra ett studiebesök hos en rysk knarkhandlare. Det är ju knappast något som kan bli en speciellt intressant eller underhållande berättelse. Dessutom var han inte hemma när vi kom fram.

Efter det kommer faktiskt en amatörnovell kallad *Kyrkogårdsväktaren*. Det är en stämningsfull sak med två stycken twists, en i mitten och en i slutet även om den sista knappast kom som en överraskning eftersom man anade den långt i förväg.

Johan Frick avslutar fanzinet med en berättelse om ett besök på kyrkogården *Hollywood Memorial Park*. Band annat berättas det om Mel Blanc som gjorde röster år figurer som Bugs Bunny att det på hans gravsten står "That's all folks!". En annan kul text på gravsten har tydligen Werner Heisenberg (han med osäkerhetsprincipen) som har texten "Er liegt irgendwo hier" (Han ligger här någonstans).

Henrys resa nr 1 (8 s. A4, Rickard Beghorn) Egentligen skulle detta fanzine hetat Minotaur Jr nr 3 men eftersom det skulle läggas ut elektroniskt också fick det av någon anledning ett nytt namn. Rickard inleder med en debatt om man kan skilja på smakfrågor och kvalitetsbedömningar. Han hävdar att man kan det. Han anser att det finns mycket som kan bedömas objektivt som t.ex. människoskildring, berättarteknik, dramaturgi, originalitet o.s.v. Men vilka saker som ska bedömmas och vilken vikt respektive kriterium ska ges är ju i slutligen en smakråga. Ta technomusik som ett exempel. Jag blir deprimerad av techno. Musiken helt känslolös. Om man då anser att "känsla" är en sak som kan bedömmas objektivt kan man då säga att techno rent objektivt är dålig musik. Sedan fortsätter Rickard med att berätta om sina erfarenheter med det motsatta könet. Bland annat hur han genom obetänksamhet och lite bristande människokänedom lyckas nobba en tjej på ett inte helt snällt sätt. Sedan följer en episod där en flapper försöker ragga upp honom med repliken "Jag kan få vem jag vill här, om jag bara försöker." Rickard visade att det inte stämde genom att nobba henne. Senare fick han tydligen kritik från en dåtida vän för att han inte tog chansen. Tydligen tycker Rickard att den inställningen är vedervärdig, men varför inte? Uppenbarligen tyckte hon att det var helt OK och vem vet, det kanske hade kunnat utveckla sig till en romans. En tanke som Rickard tydligen inte var främmande för. Fast å andra sidan var det stongt gjort att visa hur fel hon hade. I en annan episod berättar Rickard om hur man fick ett mystiskt vykort endast undertecknat med "Louise" och en uppmaning att komma till Medborgarhusets trappa vid ett givet datum och klockslag. Tyvärr skulle Rickard då resa bort så den missade chansen får nog tillskrivas tjejen som nog får skylla sig själv eftersom

hon inte skrev med något telefonnummer eller annan sätt att kontakta henne. Rickard avslutar i en mer blygsam stil med att säga att det finns mer pinsamma historier och berättelser om hans egna misslyckade ragningsförsök men att det är sådana historier som inte bör berättas. Rickard, är du säker på det?

Rickard fortsätter med berätta om hur han tog steget från Vetlanda till Stockholm. Ett ganska modigt steg. Jag låter ofta livet föra mig till slumpartade ställen. Det är i alla fall en trevlig och underhållande berättelse om hans tid på skrivkurs. Jag skrattade flera gånger under genomläsningen, bl.a. åt den dråpliga episoden då Rickard var sjuk och glömde meddela skolan varvid läraren antog att han tagit livet av sig. Det påminner mig om en liknande sak som hände en tjej jag träffade en gång. Hon var lite originell och vid ett tillfälle hade hon skaffat tobak med körsbärssmak som hon rökte i pipa. En lärare upptäckte det och drog genast slutsatsen att det måste vara hasch. Hon blev inkallad och nekade naturligtvis och sa att det bara var körsbärstobak. Ok, enligt skolans handledning så är det tydligen riktigt allvarligt missbruk om man nekar till det så hon skickades till ett avgiftningsläger där dom tack och lov hade kompetent personal som skickade hem henne direkt.

Fanzinet avslutas med en teaser om resan till Baltikum som tydligen är mycket intressant men som av någon anledning aldrig kommer att berättas. Snälla?

Pers raket 1/99 (8 s. A4, PC Jørgensen) Lite blandade bilder på omslaget bland annat en bild från science fiction-filmen *High Treason* från 1929 (fast IMDB säger 1928). Ser lite retrofuturistiskt ut. Efter en lite inledning kommer en lång anmälan av Vernor Vinges *A Deepness in the Sky* följt av ett fotoreportage från Ålesund som tydligen byggdes upp i jugendstil efter en brand och ska vara riktigt sevärd. Sedan kommer ännu ett fotoreportage, denna gång med lite mer SF-anknytning då det är bilder från SweCon 1999 i Uppsala. Trevliga bilder men inte så mycket man kan säga om det. Fanzinet avslutas med ännu ett par bilder. Dels en bild då Lars-Olov får Norsk fandoms hederspris och en gammal bild på HG Wells som leker med miniatyrer.

Det kom ett e-LoC

Anders Bellis skrev ett e-LoC. Jag återger det här med mina egna kommentarer insprängda.

Hallo, -----!

PötZine 8 känns förvirrande. När jag läser texten "Flytt" börjar jag leta efter kolofonen - eller redaktionsrutan, för att prata riktig svenska - men hittar den inte. Såvitt jag ser finns det ingen. Och det förtar poängen med texten, för vi får ju inte veta vart du har flyttat. Eller vad du heter. Det står ingenstans i hela fanzinet, det heller.

Jo, det står faktiskt i fanzinet att "som skarpögda (och minnesgoda) läsare kanske har upptäckt har min adress i kolofonen ändrats." så det fanns faktiskt en kolofon en gång i tiden. Däremot har jag bytt program från först PageMaker 4 till PageMaker 6 och sedan till OpenOffice. I den sista flytten försvann kolofonen. Om man är riktigt nyfiken kan man ju kolla gamla nummer. Annars heter jag Staffan Vilcans och bor i Tensta. Hmm... Nu när du säger det så förlorar texten om flytten lite av sin poäng om man inte vet var jag flyttat

Fast det var intressant att se i artikeln om "Doctor Who" att han i en episod reste tillbaka i jordens historia och såg den första daleken. Vilken tidsperiod bör det ha varit? Jura? Såvitt jag vet stammar övriga ekar från just daleken.

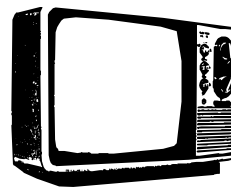
Nä, det har inget med Dalarna att göra eftersom eken är Blekinges landskapsträd och Ek ligger i Skara.

Kör hårt,

Bellis

Det verkar inte troligt... Utgåvorna av PötZine har ju en tendens att ligga med väldigt mycket tid emellan. Visserligen beror det på att jag har så många andra projekt som jag kör hårt med att det inte blir så mycket tid jag kan lägga ner per projekt.

TV

Threshold fortsätter att sändas. Avsnitten är lite lätt bizarra men jag kommer nog ändå att fortsätta

titta på dom. Kanske kommer det någon vettig förklaring. Hittills har det bara blivit ännu mer förvirrande. Ljudet klarar tydligen att överföras via en telefonlinje, sparas på dåligt band och därefter kodas till MP3 utan att förlora sina egenskaper. Tydligen klarar det här ljudet också att ändra strukturen på trä så att det i sin tur kan påverka människor och klockor. Ljudet kan dessutom också sprida sig som ett datorvirus från MP3-spelare till fickdatorer, mobiltelefoner och bankomater. Ingen förklaring till hur det skulle vara möjligt ges och ingen verkar ens speciellt förvånad. Men serien är välgjord och sevärd ändå.

Revelations utannonserades som en science fictionserie men efter första avsnittet såg det mest ut som en kristen fundamentalists våta dröm så jag såg inga fler avsnitt av den.

Invasion är en ny serie på Kanal 5. Den är precis som Threshold en remake på temat från *Invasion of the Body Snatchers*. Man kan undra varför det temat dyker upp i moderna USAiska TV-serier. Filmerna från 1950- och 1960-talen sägs handla om hur man förlorar sin identitet i det moderna livet eller om rädslan för kommunistisk infiltration. Kanske är den nya vågen av body snatchers ett utslag för rädsla för terrorism efter 11:e september. Att man är rädd för att det mitt ibland oss ska röra sig personer som ser normala ut men som är ute efter att förgöra oss.

PötZine uppmärksammas

Det är väl inte direkt något som kommer att göra mig världsberömd men förra numret av PötZine fick en liten blänkare på Fanspan som man kan hitta på (<http://sfweb.dang.se/a/span.html>). Eftersom det var kort publicerar jag den fullständiga texten.

Staffan Vilcans har gett ut ett nytt nummer av sitt fanzine PötZine, nummer 8 i ordningen och det första på sju år, tror jag. Numret liknar mest en tidsmaskin i det att Staffan har tagit sig före att recensera ett axplock av alla fanzines han har fått de senaste sju åren. Utöver detta innehåller numret en kort bokanmälan av Ferdinand FitzSchkloffs Uppror samt en överblick över den brittiska teveserien Doctor Who.

PötZine 8 går att hämta som PDF tillsammans med tidigare nummer på Staffans PötZine-sida.

Jag blev lite förbryllad över påståendet att det var sju år sedan förra numret och jag var tvungen att kontrollera och det stämmer faktiskt. Faktiskt är det

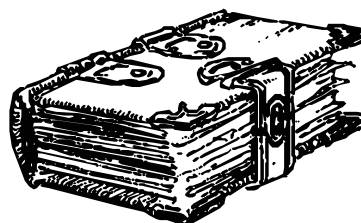
lite längre än så eftersom nummer 7 kom redan i maj och nummer 8 först i december.

På Fanac-mailinglistan skrev Åka lite också

Jag tog mig en snabb titt på det nya numret av PötZine. Där finns recensioner (i vissa fall är det egentligen bara korta referat) av en hel massa fanzines som kommit ut med SFF sedan årtal tillbaka, bland annat flera SFFbulletiner (där Staffan helt riktigt i förekommande fall påtalar frånvaron av recensioner av tidigare sändnings fanzines -- bra). Har man gjort en bulle eller nåt annat fanzine kanske det kan vara extra intressant att ta sig en titt och bli påmind om vad man skrivit för länge sedan (eller nyss).

Det finns lite annat också, till exempel om Dr Who.

Böcker

O-zonen (*O-Zone*) är en "near future"-roman från 1986 av Paul Theroux. Han är väl inte känd som en science fiction-författare utan kanske bäst känd som den som skrev *Moskitkusten* (som senare filmatiserades med Harrison Ford i huvudrollen. När en mainstreamförfattare ska försöka skriva science fiction brukar det ofta bli ganska klunkigt och ideerna är ofta gamla och uttjatade. Här får man först intrycket av reklamtexten att det skulle vara en omarbetning av samma tema som i *Stalker* men när man börjar läsa visar det sig O-zonen i titeln vara ett område som drabbats av en olycka med utbränt kärnbränsle man lagrat i kalkgrottor. I boken får man inte reda på om det var ett sabotage eller en ren olycka men i alla fall har ett stort område spärrats av och lämnats öde, precis som i Tjernobyli. Handlingen utspelar sig i en ospecificerad framtid när större delen av världen gått åt helvete. Segregationen är enorm och medborgargården härjar fritt. Boken börjar ganska segt och jag var nära att ge upp, men efter ett tag kommer man in i berättarstilen och det går lättare. Den är också lite jobbig att läsa eftersom texten helt utan förvarning kan börja följa en annan person på en annan plats och tid. Helt klart skulle

boken ha blivit bättre genom att kortas ner från sina 512 sidor.

Låt den rätte komma in är en vampyrroman från 2004 av John Ajvide Lindqvist. Att det inte är någon vanlig vampyrhistoria märker man snart eftersom den istället för 1800-talets London eller Transylvanien utspelar sig i förorten Blackeberg i början av 1980-talet. Bara genom det lyckas den bli mer nyskapande än Anne Rices vampyrhistorier. Lindqvist lyckas kombinera en bra vampyrhistoria med en väldigt trovärdig skildring av förorten och dess udda existenser som mobbade, mobbare, småkriminella ungdomar och halvvalkar som hänger på den lokala kinakrogen/pizzerian. Jag kan inte säga att jag streckläste den eftersom livet kom emellan men jag läste i den vid varje ledig tid.

Lika som bär

Nicorette Microtab och Spray

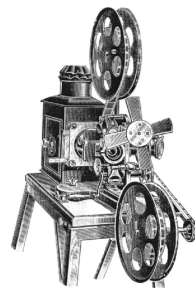

Studebaker och Pepsi.

SIDA och Sun Microsystems.

Filmer

Liftarens guide till galaxen (alltså den nya filmen) fick jag på DVD vilket var väldigt trevligt. Jag var naturligtvis orolig för vad som hade gjorts när Guiden överfördes till ett nytt medium men jag tycker resultatet blev riktigt bra. Naturligtvis finns det skillnader mot boken, men å andra sidan skiljer sig boken från radioserien och TV-serien också så det bryr jag mig mindre om. Vad som är viktigare är att stilen är samma och det tycker jag man lyckats med. En intressant detalj är att digitaluren som nämns i boken är uppdaterade och utbytta mot mobiltelefoner. Jag ska inte förstöra upplevelsen genom att berätta handlingen (som i och för sig borde vara ganska bekant för de flesta). En sak som jag var lite besviken på var hur de löste problemet med Zaphod Beeblebrox's extra arm och huvud. Det var lite budgetmässigt gjort och inte alls lika avancerat som i TV-serien.

Filmen innehåller också en hel del kul grejor som t.ex. så får man i en scen se när Ford Prefect håller på att bli påkörd av en Ford Prefect. Marvin från TV-serien syns i en folkmassa. Simon Jones som spelade Arthur Dent i TV-serien dyker upp som det automatiska meddelandet på Magrathea. I scenen där folk får panik när vagonerna kommer spelas flera personer av släktingar till Douglas Adams, bl.a. ser man hans mamma sitta i bakgrunden och lungt läsa en tidning. Su Elliot som spelar en av pubgästerna spelade Trillian en av scenversionerna av Guiden. Douglas Adams själv dyker upp fyra gånger i filmen, på Magrathea sys en planet formad som hans huvud, ingången till templet på *Viltvodle VI* är formad efter hans näsa, han syns på en väggmålning som vidar den oändliga osannolikhetsdriften och som en av formerna *Hjärtat av guld* får när det kommer fram.

Som extramaterial får man bland annat med raderade scener (där man finner bl.a. beviset på guds icke-existens och där Jorden definieras som "harmlös"), väldigt raderade scener (saker som inte

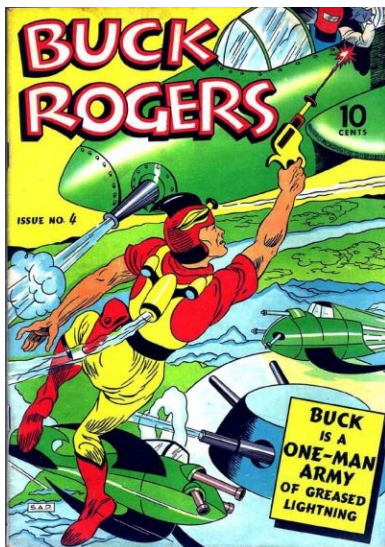
ens tänktes tas med) och två olika ljudspår med kommentarer.

Escape Big Trouble in New Jersey är en fanfilm som är (som titeln antyder) en crossover mellan *Flykten från New York* och *Big Trouble in Little China*. I filmen möts Snake Plissken och Jack Burton (extra roligt eftersom båda spelades av Kurt Russel) på en bar i New Jersey och de råkar naturligtvis ut för en del problem. Skådespelarinsatserna är hyggliga och rimligt porträttlika. Filmen är snyggt producerad, bra klippning och ljudsättning (även om ljud-effekterna i slagsmålsscenerna är lite väl överdrivna). Ibland är det svårt att höra dialogen men det funkar. Vissa övergångar är omotiverat tecknade vilket jag inte gillade. Vissa scener är dessutom lite för mörka för att man ska kunna se vad som händer ordentligt men eftersom man kan se filmen på <http://www.blinky-productions.com/esc.html> ska jag väl inte klaga för mycket.

Buck Rogers

Hmm... I inledningen lovade jag att skriva en del om Buck Rogers men jag kanske lovade lite väl mycket. Mina egna minnen är inte så mycket att skriva om. Jag kommer ihåg lite av TV-serien från slutet av 1970-talet och början av 1980-talet och att det gjordes ett sällsynt uselt datorspel baserat på figuren. Det är då man går online och läser på.

Buck Rogers skapades ursprungligen 1921 som Anthony Rogers (Namnet Buck fick han först då det blev en tecknad serie, möjligen inspirerad av en fiktiv cowboy med det namnet) av Philip Francis Nowlan och var hjälten i två långnoveller (*Armageddon 2419 A.D.* och *The Airlords of Han* som senare slogs ihop till en pocketbok) som publicerades i *Amazing Stories*. Buck Rogers blev senare också en tecknad serie, filmserie, TV-serie, datorspel o.s.v. Buck Rogers är en viktig del av USAisk popkultur och sägs vara vad som populariserade space opera.

Som tecknad serie blev Buck Rogers både populär och långvarig. Serien gick från 7 januari 1929 till 8 juli 1967. 1979 återstartades serien av Gray Morrow och Jim Lawrence och den tecknades fram till 1983. I Sverige gav Semic ut en engångsutgåva med Buck Rogers 1979.

1932 började Buck Rogers sändas som radioföljetong fyra gånger i veckan fram till 1947.

Den första filmen om Buck Rogers var en tiominuters kortfilm som gjordes för världsutställningen i Chicago 1933-1934. 1936 gjordes en annan kortfilm som visades i varuhus som ett led i reklamkampanjen för diverse Buck Rogers-prylar.

1939 gjordes en filmserie i tolv avsnitt. I den spelade intressant nog Buster Crabbe som tidigare spelat Blixt Gordon (som ju ursprungligen skapades för att konkurrera med just Buck Rogers) huvudrollen.

Mellan 15 april 1950 och 30 januari 1951 sändes en TV-serie på ABC. Trots den korta tiden serien gick bytte man skådespelare ofta. Buck Rogers spelades t.ex. av Earl Hammond, Kem Dibbs och Robert Pastene. Wilma Deering spelades av Eva Marie Saint och Lou Prentis. Dr. Huer spelades av Harry Southern och Sanford Bickart. Inga inspelningar av denna serie finns kvar.

Så 1979 återuppstod Buck Rogers som TV-serie. Först gjorde man ett pilotavsnitt som visades på bio. Eftersom det gick bra beslutade man sig för att börja göra en TV-serie av det. Nya figurer för denna version var den lilla roboten Twiki och Aln Dr. Theopolis.

Buck Rogers lanserades också som rollspel kallat Buck Rogers XXVC i ett per olika versioner av TSR. Det gjordes också två datorspel som inte hade med Buck Rogers men som utspelade sig i samma universum.

Sedan var det *Buck Rogers: Planet of Zoom* från 1983 som var så otroligt uselt. Spelet har egentligen inget med Buck Rogers att göra förutom namnet.

Under 1980-talet kom det även ut ett antal Buck Rogers-böcker av olika författare.

Slutord

Det var allt för det här numret av PötZine. Tills vi ses nästa gång...